

Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonė dėl pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (nauja redakcija)

(COM(2013) 162 final – 2013/0089 (COD))

(2013/C 327/09)

Pagrindinis pranešėjas **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Taryba, 2013 m. balandžio 15 d., ir Europos Parlamentas, 2013 m. balandžio 16 d., vadovaudamiesi Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsniu, nusprendė pasikonsultuoti su Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetu dėl

Pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (nauja redakcija)

COM(2013) 162 final – 2013/0089 (COD).

Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto biuras 2013 m. balandžio 16 d. pavedė Bendrosios rinkos, gamybos ir vartojimo skyriui atlikti Komiteto parengiamąjį darbą šiuo klausimu.

Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetas, atsižvelgdamas į tai, kad darbas skubus, savo 491-ojoje plenarinėje sesijoje, įvykusioje 2013 m. liepos 10–11 d. (liepos 11 d. posėdis), pagrindiniu pranešėju paskyrė Bernardo Hernández Bataller ir priėmė šią nuomonę 116 narių balsavus už ir 2 susilaikius.

1. Išvados ir rekomendacijos

1.1 Dabartinė viršvalstybinės apsaugos reglamentavimo sistema yra akivaizdžiai nepakankama turint omenyje neginčijamą prekių ženklų ekonominę vertę ir jų teigiamą įtaką vidaus rinkos veikimui. Tačiau pasiūlymas dėl direktyvos – tai žingsnis į priekį dabartinėmis aplinkybėmis, kai ES ir nacionaliniai prekių ženklai yra skirtingai reglamentuojami.

1.2 Todėl Komitetas pasisako už tai, kad būtų sustiprinta nuo teisėto prekių ženklo naudojimo neatsiejamų intelektualinės nuosavybės teisių apsauga, pritardamas, atsižvelgiant į galimybes, Bendrijos prekių ženklų registravimui ir ragindamas Europos Komisiją padėti Vidaus rinkos derinimo tarnybai (VRDT) vykdyti jai patikėtą šių teisių priežiūros užduotį.

1.3 Kalbant apie tai, ES teisė prekių ženklo savininkui suteikia ne tik išimtinės teises jį naudoti siekiant pelno („ius utendi“), bet ir galimybę užkirsti kelią tam, kad trečiosios šalys imituodamos arba neteisėtai pasisavindamos jo atpažinimo žymenis savo veiksmams kenktų šio ženklo naudojimui („ius prohibendi“). Komitetas ragina priimti prevencines ir kompensavimo priemones, skirtas kovai su piratavimu, kenkiančiu Europos įmonių konkurencingumui.

1.4 Vis dėlto galiojančiuose ES teisės aktuose aiškiai nenurodytos sąlygos, kuriomis prekių ženklo savininkas gali imtis veiksmų, kurie būtini siekiant užkirsti kelią minėtai veiklai.

1.5 Apskritai visas šis suderinimo procesas turėtų būti užbaigtas artimiausiais metais suvienodinant prekių ženklų

teisę ir šiuo tikslu priimant ES prekių ženklų kodeksą, kuriuo be kitų dalykų būtų numatyta nustatyti lanksčią, vienodą ir nebrangią procedūrą, suinteresuotuosius subjektus skatinančią patiems pasirinkti prekių ženklo registravimą savo noru, ir taip pašalinant dabartinius teisinius skirtumus.

1.6 EESRK turėtų atlikti aktyvų vaidmenį teisėkūros procedūrose priimant visus su intelektine nuosavybe susijusius teisės aktus, todėl Komitetas apgailestauja, kad su juo nebuvo konsultuojamasi dėl pasiūlymo iš dalies pakeisti reglamentą dėl Bendrijos prekių ženklo.

1.7 EESRK tikisi, kad ateityje bus tokia tvarka, kuri įmonėms ir vartotojams užtikrins vienodą prekių ženklų apsaugą.

2. Įžanga

2.1 Tarptautiniu lygmeniu prekių ženklų teisė grindžiama 1883 m. kovo 20 d. pasirašyta Paryžiaus konvencija dėl pramoninės nuosavybės apsaugos, kuri paskutinį kartą persvarstyta Stokholme 1967 m. liepos 14 d. ir iš dalies pakeista 1979 m. rugsėjo 28 d. ⁽¹⁾ (toliau – Paryžiaus konvencija).

2.2 Remiantis Paryžiaus konvencijos 19 straipsniu šalys, kuriose ji galioja, pasilieka teisę tarp savęs sudaryti specialiąsias pramoninės nuosavybės apsaugos sutartis.

⁽¹⁾ Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys, 828 tomas, Nr. 11851.

2.3 Remiantis šia nuostata buvo sudaryta Nicos sutartis dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos, kuri priimta Nicos diplomatinėje konferencijoje 1957 m. birželio 15 d., paskutinį kartą persvarstyta Ženevoje 1977 m. gegužės 13 d., iš dalies pakeista 1979 m. rugsėjo 28 d. ⁽²⁾. Kas penkeri metai ekspertų komitetas persvarsto Nicos klasifikaciją.

2.4 Remiantis Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO) duomenų baze, iš Europos Sąjungos valstybių narių tik Kipro Respublika ir Maltos Respublika nėra Nicos sutarties šalys, bet abi jos naudoja Nicos klasifikaciją.

2.5 Prekių ženklų apsauga visų pirma yra teritorinio pobūdžio. Taip yra todėl, kad prekių ženklas yra nuosavybės teisė, sauganti žymenį tam tikroje teritorijoje.

2.5.1 Kalbant apie ES pirminę teisę, intelektinės nuosavybės apsauga numatyta ES pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnio 2 dalyje.

2.5.2 SESV 118 straipsnyje taip pat nurodyta, kad kuriant vidaus rinką ar jai veikiant, Europos Parlamentas ir Taryba, sprenddami pagal įprastą teisėkūros procedūrą, patvirtina priemones, kuriomis įdiegiami europiniai instrumentai, suteikiantys vienodą intelektinės nuosavybės teisių apsaugą visoje Sąjungoje, ir kuriomis nustatoma centralizuota leidimo suteikimo, koordinavimo ir priežiūros tvarka Sąjungos lygiu.

2.6 Europos Sąjungoje vienu metu veikia nacionalinio ir Bendrijos prekių ženklo apsauga. Nacionalinio prekių ženklo savininkas su tuo prekių ženklu susijusiomis teisėmis gali naudotis valstybės narės, pagal kurios nacionalinę teisę prekių ženklas yra saugomas, teritorijoje. Bendrijos prekių ženklo savininkas tokiomis pat teisėmis gali naudotis 28 valstybėse narėse, kadangi prekių ženklas galioja visoje šioje teritorijoje.

2.7 Su prekių ženklais susiję valstybių narių įstatymai buvo iš dalies suderinti 1988 m. gruodžio 21 d. Direktyva 89/104/EEB, vėliau kodifikuota kaip Direktyva 2008/95/EB.

2.8 Kartu ir atsižvelgiant į nacionalines prekių ženklų sistemas, 1993 m. gruodžio 20 d. Reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo, kodifikuotu kaip Reglamentas (EB) Nr. 207/2009, nustatyta savarankiška sistema vienodoms teisėms, kurios turi vienodą poveikį visoje ES, registruoti. Šiomis aplinkybėmis buvo sukurta Vidaus rinkos derinimo tarnyba (VRDT), atsakinga už Bendrijos prekių ženklų registravimą ir administravimą.

2.9 Pastaraisiais metais Komisija inicijavo viešas diskusijas dėl intelektinės nuosavybės, kuriose dalyvavo EESRK, ir 2011 m. paskelbė prekių ženklų sistemos peržiūrą Europoje siekdama modernizuoti sistemą tiek ES, tiek nacionaliniu lygmeniu, kad ji taptų efektyvesnė, veiksmingesnė ir apskritai darnesnė.

2.10 Taryba savo 2008 m. rugsėjo 25 d. rezoliucijoje dėl išsamaus Europos kovos su prekių klastojimu ir piratavimu veiksmų plano paprašė peržiūrėti 2003 m. liepos 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1383/2003 dėl muitinės veiksmų, atliekamų su prekėmis, kurios, kaip įtariama, pagamintos pažeidžiant tam tikras intelektinės nuosavybės teises, ir priemonių, kurių turi būti imamasi prekių atžvilgiu nustačius, kad jos pagamintos pažeidžiant tokias teises ⁽³⁾. EESRK tikisi, kad bus patobulinta teisinė sistema, kad muitinė aktyviau gintų intelektinės nuosavybės teises ir būtų garantuotas deramas teisinis tikrumas.

2.11 Europos prekių ženklų sistema sukurta remiantis nacionalinių ir visos Sąjungos prekių ženklų apsaugos bendro veikimo ir papildomumo principu.

2.12 Reglamentu dėl Bendrijos prekių ženklo nustatoma išsami sistema, kurioje nustatyti visi materialinės ir procedūrinės teisės klausimai, o pagal direktyvą derinamos tik pasirinktos materialinės teisės nuostatos, todėl pasiūlymu siekiama, kad materialinės teisės taisyklės būtų iš esmės panašios ir bent jau pagrindinės procedūrinės nuostatos tarpusavyje derėtų.

2.13 Šio pasiūlymo tikslas yra skatinti inovacijas ir ekonomikos augimą darant prekių ženklų sistemas prieinamesnes visoje ES ir veiksmingesnes įmonėms mažinant kainą ir sudėtingumą ir didinant spartą, nuspėjamumą ir teisinį tikrumą.

2.14 Šia iniciatyva išdėstyti direktyvą nauja redakcija siekiama šių tikslų:

- modernizuoti ir patobulinti esamas direktyvos nuostatas: iš dalies pakeisti pasenusias nuostatas, didinti teisinį tikrumą ir paaiškinti prekių ženklų teises, kiek tai susiję su jų taikymo sritimi ir apribojimais;
- labiau suderinti nacionalinius prekių ženklų įstatymus ir procedūras, kad jie labiau derėtų su Bendrijos prekių ženklų sistema:
 - a) toliau sistemą papildyti materialinės teisės taisyklėmis ir
 - b) direktyvą papildyti pagrindinėmis procedūrinėmis taisyklėmis pagal reglamento nuostatas, įskaitant taisykles, kai esami skirtumai kelia didžiulių problemų naudotojams ir kai toks suderinimas laikomas neišvengiamu siekiant Europoje sukurti harmoningą papildomą prekių ženklų apsaugos sistemą;
 - c) lengvinti valstybių narių tarnybų ir VDRT bendradarbiavimą, kad būtų skatinama praktikos konvergencija ir bendrų priemonių plėtojimas, nustatant šio bendradarbiavimo teisinį pagrindą.

⁽²⁾ Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys, 818 tomas, Nr. I-11849.

⁽³⁾ OL L 196, 2003 8 2, p. 7.

2.15 Viena vertus, pasiūlymu dėl direktyvos atnaujinamos ir patobulinamos galiojančios nuostatos, susijusios su:

- prekių ženklo apibrėžtimi, numatant galimybę registruoti prekių ženklus, kuriuos galima vaizduoti technologinėmis priemonėmis, suteikiančiomis patenkinamą garantiją;
- prekių ženklo suteikiamomis teisėmis, nustatytomis 10 ir 11 straipsniuose dėl suteikiamų teisių neapribojant ankstesnių teisių; dvigubo tapatumo atvejais; naudojimu kaip firmos ar bendrovės pavadinimas; naudojimu lyginamojoje reklamoje; siuntomis iš komercinių tiekėjų; į muitų teritoriją įvežtomis prekėmis; parengiamaisiais veiksmais ir prekių ženklo poveikio apribojimu.

2.16 Antra vertus, pasiūlymu norima labiau suderinti materialinę teisę vykdant geografinių nuorodų ir tradicinių terminų apsaugą ir reputaciją turinčių prekių ženklų apsaugą, pabrėžiant prekių ženklų kaip nuosavybės objektų teisę, turint omenyje, kad jie gali būti daiktinių teisių perdavimo objektas, ir reglamentuojant kolektyvinius prekių ženklus.

2.17 Kalbant apie pagrindinių procedūrinių taisyklių suderinimą jis apima prekių ir paslaugų identifikavimą ir klasifikavimą, *ex officio* patikrinimą, mokesčius, protesto procedūrą, nenaudojimą kaip gynybos priemonę protesto nagrinėjimo procedūroje, registracijos panaikinimo arba pripažinimo negaliojančia procedūrą ir nenaudojimą kaip gynybos priemonę procedūroje, pagal kurią siekiama registraciją pripažinti negaliojančia.

2.18 Pasiūlymu taip pat norima palengvinti tarnybų bendradarbiavimą, nes atliekant reglamento peržiūrą papildoma teisinė bendradarbiavimo sistema 52 straipsnyje numatytu teisiniu pagrindu VRDT ir valstybių narių intelektinės nuosavybės tarnybų bendradarbiavimui palengvinti.

3. Bendrosios pastabos

3.1 EESRK palankiai vertina Europos Komisijos pasiūlymą dėl direktyvos, kuris yra ypač aktualus tokiomis bendromis ekonominėmis sąlygomis vyraujant stipriai konkurencijai ir sulėtėjus ekonomikai Europoje.

3.1.1 Šiuo požiūriu prekių ženklas, viena vertus, padeda užtikrinti įmonių vertę ir išsaugoti klientus, ir, kita vertus, – apsaugoti vartotojus.

3.1.2 Pastarasis aspektas šiuo atveju yra labai svarbus dėl kelių priežasčių:

- pirma, prekių ženklų apsauga sumažina vartotojų išlaidas paieškai;
- antra, jiems garantuojamas atitinkamas kokybės lygis, įpareigojantis gamintoją rūpintis produkto ar paslaugos turiniu;
- trečia, tai reikalauja investicijų į tobulinimą ir vartotojų komercinį pasitikėjimą stipinančių inovacijų.

3.2 Pasiūlymu dėl direktyvos dabartinė valstybių narių teisinės sistemos teisėkūros sritis bus gerokai patobulinta šiais trimis aspektais:

- bus supaprastintos visos ES prekių ženklų registracijos sistemos ir atitinkamai sumažės sąnaudos ir pagreitės procedūros;
- atsiras teisinis tikrumas, kurį lemia padidėjęs vidinių ir viršvalstybinių tos srities taisyklių papildomumas ir kompetentingų valdžios institucijų koordinavimas; ir galiausiai
- padidės intelektinės nuosavybės apsaugos lygis, visų pirma dėl nustatytos aiškesnės tranzitu gabenamoms prekėms taikomos tvarkos, naujų registracijos kriterijų, tokių kaip garsiniai prekių ženklai, įvedimo ir tam tikrų patikslinimų, susijusių su geografinių nuorodų apsauga ar ne ES kalbomis ir kt.

3.3 Atsižvelgiant į ekonomines, komercines ir teises permainas taip pat įvedamos svarbios naujovės, pavyzdžiui, pateikiama prekių ženklo apibrėžtis, suteikiant galimybę identifikuoti ne grafiniu būdu ir tai leidžia tiksliau identifikuoti ženklą sudarant sąlygas registruoti prekių ženklus, kuriuos galima vaizduoti technologinėmis priemonėmis, suteikiančiomis patenkinamą garantiją.

3.4 Pagirtinas ketinimas labiau suderinti materialinę teisę, pavyzdžiui, papildyti geografinių nuorodų ir tradicinių terminų apsaugą, reputaciją turinčių prekių ženklų apsaugą ir prekių ženklo kaip nuosavybės objektams taikomą tvarką, pavyzdžiui, perdavimą ir pagrindinius komercinio naudojimo aspektus. Ir įmonėms, ir vartotojams labai svarbu tai, kad į pasiūlymą dėl direktyvos įtraukti kolektyviniai ženklai ir garantiniai ženklai.

3.5 Galiausiai, EESRK palankiai vertina pagrindinių procedūrinių taisyklių suderinimą, kadangi nustatomos bendros prekių ir paslaugų identifikavimo ir klasifikavimo taisyklės, kuriose laikomasi Teisingumo Teismo nustatytų principų, taip pat *ex officio* patikrinimas, protesto ir registracijos panaikinimo arba pripažinimo negaliojančia procedūros.

3.6 Kartu Komitetas teigiamai vertina tai, kad pasiūlymo dėl direktyvos rengimo procesas buvo plačiai viešinamas ir jame aktyviai dalyvavo suinteresuotosios pilietinės visuomenės grupės.

3.7 Vis dėlto Komitetas norėtų pateikti keletą pastabų dėl šio pasiūlymo objekto ir turinio, bet neatsižvelgiant į tai, kas galėtų būti numatyta pasiūlyme iš dalies pakeisti galiojančią Reglamentą (EB) Nr. 207/2009, kuriuo nustatyta savarankiška sistema viendoms teisėms registruoti, ir kuris kartu su nagrinėjamu pasiūlymu dėl direktyvos sudaro vieną dokumentų rinkinį.

3.8 Komitetas savo ruožtu stebisi, kad jo nebuvo paprašyta pateikti nuomonę dėl 2013 m. kovo 27 d. pasiūlymo COM (2013) 161 final, kuriuo iš dalies keičiamas minėtas reglamentas dėl Bendrijos prekių ženklo.

3.9 Turint omenyje tai, kad šis teisės aktas daro tiesioginį poveikį vidaus rinkos veikimui (SESV 118 straipsnis) ir yra neatsiejamas nuo vartotojų apsaugos lygio (SESV 169 straipsnis), pagal kontekstinį ir nuoseklų sutarčių nuostatų, kuriomis Komitetui suteikiami konkretūs įgaliojimai konsultuoti šiose dviejose srityse, aiškinimą Komitetas privalo dalyvauti su minėto teisės akto priėmimu susijusiame teisėkūros procese.

3.10 Šiuo požiūriu Reglamento (EB) Nr. 207/2009 9 straipsniu ES teisė prekių ženklo savininkui suteikia ne tik išimtinės teisės jį naudoti siekiant pelno („ius utendi“), bet ir galimybę užkirsti kelią tam, kad trečiosios šalys imituodamos arba neteisėtai pasisavindamos jo atpažinimo žymenis savo veiksmais kenktų šio ženklo naudojimui („ius prohibendi“).

3.11 Tačiau galiojančiuose ES teisės aktuose aiškiai nenurodytos sąlygos, kuriomis prekių ženklo savininkas gali imtis veiksmų, kurie būtini siekiant užkirsti kelią minėtai veiklai.

3.11.1 Nors pasiūlyme dėl direktyvos gerokai padidinamas skaičius atvejų, kuriais prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims jį naudoti (10 straipsnis), taip pat ir numatant naują nuostatą dėl savininko teisių pažeidimo, kai naudojamos apipavidalinimo priemonės, pakuotė arba kitos priemonės (11 straipsnis) ar kai prekių ženklą netinkamai naudoja ženklo savininko atstovas ar patikėtinis (13 straipsnis), nustatyti tikslią teisės taikymo sritį ir toliau paliekama kompetentingo teisėjo nuožiūrai, jei savininkas pradės teisminę procedūrą.

3.11.2 Tuomet kiekviena teisminė institucija turės savo nuožiūra nustatyti, ar kyla pavojus, kad trečioji šalis sukklaidins arba neteisėtai pasisavins apsaugotą prekių ženklą, ir, jei toks pavojus kyla, taip pat nuspręsti, kokia kompensacija priklauso savininkui atsižvelgiant į pateiktą ieškinį.

3.11.3 Taigi, pasiūlymu dėl direktyvos neužtikrinama nei vienoda prekių ženklo savininko naudojimo teisių, nei vartotojų teisių apsauga tuomet, kai jie susiduria su netinkamu ar nesąžiningu komercinio prekių ženklo naudojimu.

3.12 Todėl viršvalstybinės prekių ženklo savininko teisių apsaugos sistemos ir nacionalinių atitinkamų sistemų papildomumas susijęs su akivaizdžiu pavojumi, kad apsauga šioje srityje nebus veiksmingesnė ir spartesnė, kaip numatyta pasiūlymo dėl direktyvos tiksluose.

3.12.1 Pavyzdžiui, negalima užtikrinti, kad bus panaikinti Direktyvos 2004/48/EB (dėl intelektualinės nuosavybės teisių gynimo) nuostatų neteisingo perkėlimo nulemti nacionaliniai skirtumai, susiję su tokiomis veiksmy užtikrinimo priemonėmis kaip:

- pažeidimo sustabdymas, įskaitant galimą prekių ir joms gaminti naudojamų priemonių sunaikinimą arba nuobaudų skyrimą;
- patirtos žalos atlyginimas arba galimybė paskelbti atitinkamą nuosprendį.

3.12.2 Šis teisinis netikrumas dar labiau padidės tais atvejais, kai prekių ženklo savininko teisės pažeidžiamos kelete valstybių narių.

3.13 Padėtį apsunkina tai, kad pačiame pasiūlyme dėl direktyvos numatytos tam tikros nuostatos, dėl kurių ši apsauga tampa dar sudėtingesnė.

3.13.1 Pavyzdžiui, 4 straipsnio (Atsisakymo registruoti ar negaliojimo pagrindai) 3 dalyje nurodoma, kad „prekių ženklo registracija gali būti pripažinta negaliojančia, jeigu paraišką įregistruoti prekių ženklą pareiškėjas pateikė turėdamas nesąžiningų ketinimų“ ir kad „bet kuri valstybė narė taip pat gali numatyti, kad toks prekių ženklas neregistruojamas“.

3.14 Turint omenyje, kad, pasak VRDT, ketinimo naudoti nebuvimas negali būti laikomas nesąžiningumo įrodymu, kokia institucija nustatys vienodus kriterijus, kurie kompetentingiems vertintojams leistų nustatyti, ar yra kitų nesąžiningo elgesio požymių?

3.15 Ši reguliavimo spraga atrodo paradoksali, jei ją palyginame su pasiūlymo dėl direktyvos 10 straipsnio 4 dalyje numatyta nauja nuostata, pagal kurią įregistruoto prekių ženklo savininkui suteikiama teisė uždrausti visoms trečiosioms šalims iš muitų sąjungai nepriklausančių šalių įvežti prekes, kurios neišleidžiamos į laisvą apyvartą toje teritorijoje. Taigi, šiuo atveju pasiūlymas neatitinka esamos Teisingumo Teismo praktikos tranzitu gabenamų prekių klausimu (bylos C-446/09 ir C-495/09, Philips/Nokia) ir jokia sąžiningumo prezumpcija ar įrodymas, kuriuos galėtų pateikti minėtos trečiosios šalys, negaliotų (*).

(* Pasiūlymo dėl direktyvos 10 straipsnio 5 dalyje nurodoma: „Įregistruoto prekių ženklo savininkas taip pat turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims vykdant komercinę veiklą įvežti į valstybės narės, kurioje prekių ženklas įregistruotas, muitų teritoriją prekes, neišleistas į laisvą apyvartą toje teritorijoje, kai tokios prekės, įskaitant pakuotę, įvežamos iš trečiųjų šalių ir yra neleistinai pažymėtos prekių ženklu, kuris yra tapatus tokioms prekėms įregistruotam prekių ženkliui arba kurio pagal esminius aspektus negalima atskirti nuo to prekių ženklo“. Trumpai tariant, norima sukurti tvirtą mechanizmą, kuris užkirstų kelią už ES ribų pagamintų prekių klastojimui, ir suinteresuotosioms šalims neleistų pasinaudoti teisine fikcija, pagal kurią tranzitu gabenamos prekės nepatenka į ES muitų teritoriją.

3.16 Kita vertus, tokios neteisėtos komercinės praktikos prevencija ir kelio jai užkirtimas būtų smarkiai sustiprinti pasiūlyme dėl direktyvos nustačius konkretų teisinį pagrindą, kad Europos Komisija būtų įgaliota imtis aktyvesnių veiksmų plėtodama bendradarbiavimą su trečiųjų šalių, kurių įmonės tokią praktiką plačiai ir nuolat taiko, valdžios institucijomis.

3.17 Pasiūlymo dėl direktyvos 45 straipsnio 1 dalies nuostatos, kuria remdamosi valstybės narės nustato veiksmingą ir operatyvią administracinę procedūrą, pagal kurią, remiantis 5 straipsnyje numatytais pagrindais, jų tarnyboms galima paduoti protestą dėl prekių ženklų paraiškos registracijos, taip pat nepakanka. Reikėtų konkrečiau apibrėžti šios procedūros pobūdį ir teisės aktais nustatyti pagrįstą terminą, per kurį nacionalinės kompetentingos institucijos privalo imtis veiksmų, vadovaujantis ES pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio (Teisė į gerą administravimą) 1 dalies nuostatomis.

3.18 Be to, norint užtikrinti viršvalstybinės prekių ženklų savininkų teisių apsaugos veiksmingumą ir nuspėjamumą būtina peržiūrėti kitų pasiūlymo dėl direktyvos nuostatų, pavyzdžiui, 44 ir 52 straipsnių, turinį. Kalbant apie pirmą iš jų, kuriame numatytas papildomo (klasės) mokesčio mokėjimas už kiekvieną papildomą prekių ir paslaugų klasę po pirmos klasės, kuri turėtų

būti įtraukta į pradinį (paraiškos ir (arba) registracijos) mokesčių turėtų būti nustatytas maksimalus tokių mokesčių dydis.

3.19 Kita vertus, kalbant apie 52 straipsnį, kuriame numatomas valstybių narių ir VRDT bendradarbiavimas siekiant skatinti praktikos ir priemonių konvergenciją ir užtikrinti suderintus prekių ženklų paraiškų nagrinėjimo ir registravimo rezultatus, reikėtų įtraukti konkrečią nuostatą, pagal kurią vadovaujantis SESV 291 straipsnio 2 dalimi, Komisijai būtų suteikti įgyvendinimo įgaliojimai, kad ji priimtų privalomą „elgesio kodeksą“.

3.20 Administracinis VRDT ir atitinkamų nacionalinių tarnybų bendradarbiavimas turi būti laikomas bendro intereso reikalu kaip nurodyta SESV 197 straipsnyje. Šiomis aplinkybėmis būtų ypač naudinga sudaryti palankias sąlygas keistis informacija ir tarnautojais, taip pat remti mokymo programas tam tikslui numatant lėšų valstybės biudžete.

3.21 Apskritai visas šis suderinimo procesas turėtų būti užbaigtas artimiausiais metais suvienodinant prekių ženklų teisę ir šiuo tikslu priimant ES prekių ženklų kodeksą, kuriuo be kitų dalykų būtų numatyta nustatyti lanksčią, vienodą ir nebrangią procedūrą, suinteresuotuosius subjektus skatinančią patiems pasirinkti prekių ženklų registravimą savo noru.

2013 m. liepos 11 d., Briuselis

Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetas
pirmininkas
Henri MALOSSE